

ad ea son sonaynem slm shuay
uo ui ne orat s smun yagnew
ne or smuney qmoh up ma
oua o sanoy s nym any moa
any myad moia sidoo viddi shymb
am amp mayai m adx leungra ame
mado mayaynem son no sup m
puid sanoy any sanoy any smu
puid o or up o sanoy o
puid o v uenidit idem smun
puid o auoni ne muame uady
puid o smunquie muuay f oup
puid o statos in smun no uem

102

17/15

9.9.18

14

Be

Theol. D. VII. 331.

**IN NATALIS
IESV CHRISTI SER-
VATORIS CIO IO XXCIII.**

Carminē anniuerfario cele-
bratus à

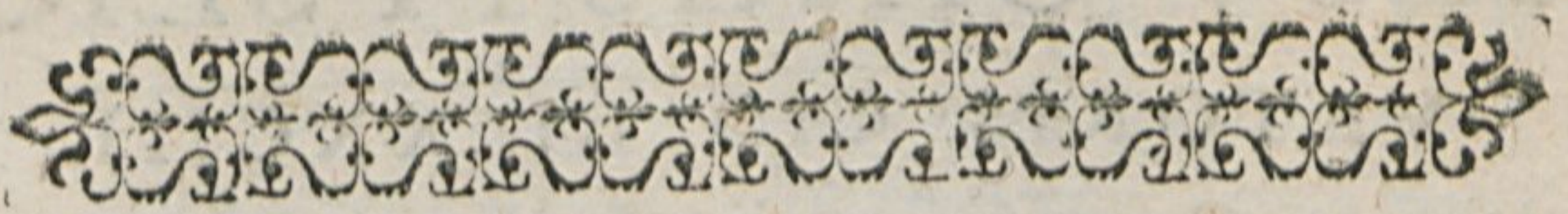
NATHANE CHYTRÆO.

Cum appendice.

Rostochij, typis Myliandrinis.

M. W. Solano

STRENA

D. MARTINO SCHILLINGIO,
PATRITIO BRATISLAVIEN-
SI, VIRO VERA PIETATE, DO-
CTRINA ET HVMANITATE
CLARISSIMO: ET AMICI AMI-
CO INTEGERRIMO: FELICI-
VM NOVI ANNI AVSPICIO-
RVM GRATIA, CONSE-
CRATA A

NATHANE CHYTRÆO.

NATALIS
IESV CHRISTI SER-
VATORIS CIO IO XXCIII.

ΕΝΟΣ ΕΣΤΙ ΧΡΕΙΑ LUC. X.

Anibus hoc vitium ferme est mor-
talibus, ut se
Rebus inutilibus quibus cruciare
laboret,
vtilibus vel neglectis, vel pectore
leuo

Posthabitis planè. nugis puerilior ætas
Pænè vacat, vel nequitia & petulantibus ausis,
Si propior pubertati haud frenetur habenis.
Fastum, & luxuria simul, & culpabilis oti
Progeniem iuuenes Cyprin sectantur. honores
Exoptant deamanq; viri, & venantur amicos.
In studium nummi proiecta est parca senectus.
Quin fermè nullum est hoc non miserabile morbo
Aut genus aut ætas. cur non ita palleat aurum
Insidiatorum tanta minitante corona?
Sunt qui animum varias cupiant coluisse per artes:
Complures ventri addicti quodcunq; libido
Suggerit, expediunt: alijs prudentia summum
Creditur esse bonum: huic mercedi obnoxia virtus
Sæpe infelici scopus est; summumq; beati

A 2

Creditur

Creditur esse bonum frustra. vnus celibe vita,
Alter connubio gaudet. sunt limina regum
Qui cupidi penetrent: congestum cespitè culmen
Alter amat, faustumq; vno se credit in illo.
Cuiq; suum sic quando placet, contraria sordent;
Est alijs alius labor hic studiumq;: sed omnes
Nequicq; & temere hic satagunt. siquidem omnia tan-
Vana fuisse hominem docet exitus, atq; magistra (dent
Stultorum accepto cauta experientia damno.
Quidnam igitur faciam dices? ut talibus umbris
Præteritis & contemptis, tandem assequar illud
Perfectum solidumq; bonum, quo tendimus omnes,
Pleriq; ignariq; modi, cursusq;, viaq;
Pleriq; optatam ignari contingere metam.
Hoc nec Aristoteles, nec Chimchius ille Rabinus,
Non Mahometigenæ, aut crudi phantasmata Mosci,
Non Seneca, aut Cicero, aut Arabum te inuenta docebunt.
Sed Salomon, Paulus, Christusq; ter optimus ille
Saluator mundi, ex cuius sunt ore locuti
Quotquot idem docuere suos, quod scilicet vna,
Vna homini pietas sit summa atq; optima virtus,
Vtilis ad cuncta, & quæ nos quasi copulet ipsi
Coniungatq; Deo, cœlestiq; inferat arcu.
Ergo quidquid agant, quidquid meditentur, & in se
Suscipiant homines, quæcunq; negotia curent;
Vnicus hic scopus & meta, ad quam singula tendant,
Observari animis, ipsa vsq; ad funera debet.

Hoc

Hoc unum præsto nisi sit, sunt omnia nuge.
 Hoc unum est ergo verum summumq; parerga
 Cætera, quantumuis mundo admiranda putentur.
 Hoc unum Christus Maria, dum sedula Martha
 Cursitat huc illuc, verbis commendat amicis.
 Hoc unum ille Cilix Ephesinis suggerit heros,
 Quod semper sit spectandum, ad dextram atq; sinistram,
 A fronte & tergo, sursum simul atq; deorsum :
 Hoc longum, hoc latum, hoc altum simul atq; profun-
 Hoc omnes Sophiæ numeros comprehendier uno, (dum,
 Extra quod nil sit solidum, nihil utile, rectum,
 Aut sanum affirmat. sed pars primaria veræ
 Et solidæ pietatis ea est, hoc deniq; munus,
 In quo cardo rei totius vertitur omnis,
 Ut mirandus amor domini, Dilectio mira
 Atq; incredibilis, qua nos pater optimus ille
 Exdisfragos, nil promeritos nisi sulphur & ignis
 Tartarei rabiem sic est complexus; ut iræ
 Iustitiam ardoremq; suæ conuerterit ultro,
 Non miseros in mortales (quos protinus unâ
 In nihilum redigi, pressos hoc fulmine, norat)
 Sed natum in proprium, sibi maiestate coæua
 Naturaq; parem: qui vas ultroneus, acri
 Iustitiæ patris exactè quo solvere posset
 Debita supplicia, & fuso mala nostra cruore
 Ceu velo quodam tegere, aut velut aggere factio
 Numinis irati à nobis auertere fluctus

Ipsę interceſſor miratione valeret:
Protinus humani fragiles ſibi corporis artus,
Eiusdemq; animam macula neuoq; carentem
Nexibus æternis ſolido ſibi fœdere, prorsus
Nil miſcens, nil transfundens, nil deniq; mutans,
Coniunxit, Deus ut perſona verus in una
Sit quoq; verus homo noſter ſervator Ieſus.
Verus homo; peccatrici quo ſolvere poſſit
Naturæ addictas tanto pro crimine pœnas.
Iuſtitie ſiquidem diuinæ hoc norma requirit,
Ut qui peccavit, pœnas quoq; perſerat idem
Ipſemet, haud alius, qui lapſu purus ab illo eſt.
Ergo mori ut valeat mortali in corpore Chriſtus;
Factus homo eſt, & talis homo, qui partibus eſſet
Integer utriſq; ut ſic ſcilicet utraq; lapſi
Pars hominis noxa, hoc ultore, ſoluta triumphet.
Talis homo; vitio prorsus qui liber ab omni, &
Vindicis ipſe noui non indigus, hoſtia pura,
Victima ſancta, & labe carens oblatio miti
Eſſe placensq; patri, maculæ haud obnoxia, poſſit.
Nec Deus uſq; adeo ſanctus, purusq; bonusq;
Naturæ uniri ſe ſuſtinuiſſet onuſtæ
Sordibus impuris. liber quoq; prorsus ab iſta
Carne mori haud poſſet, qui vitæ ſons & origo
Ipſamet atq; adeo vita eſt, fati & necis expers.
Inde Deum quoq; te verum planè eſſe decebat,
Nudus enim duntaxat homo ſi Chriſte fuiſſes,

Non

Non Deus ; irati quinam satis esse parentis
Iustitiæ posses ? qui nos seruare misellos ?
Nunquam illinc ipsum qui te extricare valeres.
Quocirca carnem unitam, vi numinis almi,
Ægram sustentari opus est, unaq; foueri in
Persona naturarum consorte duarum,
Ne sola in pœnis tanta sub mole fatiscat
Deficiens, diris adeo cruciatibus impar.
Deniq;, quò paucis tibi dicam plurima verbis,
Debuit vnus homo ; sed soluere nescius ulli.
Soluendo Deus est ; sed nulli is debuit unquam
Vel minimum. ergo Deus mortali corpori sumto
Factus homo, & nostri est mirandus debitor æris,
Nomina qui, pariter Deus, hæc dissoluat, & ultro
Vindicijs veluti nos nexu emancipet omni.

Atq; hinc planè iterum claro se lumine prodit
Iampridem celebratus amor, bonitasq; paterna
Æterni veriq; Dei, certissima cuius
Et prorsus diuina patent hominiq; stupenda
Indicia, unigenam quod natum, hominemq;, Deumq;,
Pro nobis lapsis, fugitiuis, hostibus, orbis
Fræsidio & merito, in mortem quoq; tradidit, ut nos
In vitam assereret. quodq; optimus ille redemptor
Pro nobis ultro indignis, nasciq;, pati q;
Vulnera cum plagis, animamq; emittere celsa
De trabe dependens voluit, ne talia nobis
Æternùm toleranda forent. ô inelyte Iesu.

Quis patris atq; tuos in nos celebrarit amores
Ut decet & par est? sceleris tu ignarus & insons,
Ad nos immersos vitijs descendis; ut illis
Exutos tibi consimiles nos deniq; reddas.
Tu pius ad reprobos, atq; impietate rebelles
Te demisisti; ut pietas sese aurea nobis
Insinuet rursus. ad tumidos, fastuq; superbos
Accessisti humilis spretusq; ; modestia nobis
Ut se iterum & victrix tandem patientia sistat.
Posthabitis etiam descendere ad infima summis
Non pudor est; ima ut summis coniungere possis.
O Iesu, tuus ille labor, tua summa pericla,
Sunt pax & requies: tua damna, metusq;, timorq;
Commoditas sunt & constans fiducia nobis.
Tu quanto minor es mortali in corpore; tanto
Es maior bonitate tua. tu mentibus ægris
Verus ades medicus: duro tu compede vinctis
Captiuisq; venis vindex, vitæq; redemptor
Prodigus ipse tuæ, ut nobis mors horrida parcat.
Erronum via tu certa & dux præuius ipse es.
Tu tristi consolator, benefactor egenis,
Tu fonti iustus, tu iustificator iniquo,
Iustitiæq; micæ fuluo sol purior auro.
Tu mentis vel deliquio, vel morte grauatis
Viuificator ades, vitæ fons viuividus ipse.
O miranda Dei mysteria, peruia nulli!
Mater virgo, caro verbum, Deus est homo factus.

A vi

A vi debilitas, à maiestate tremenda
 Suscipitur serui species: à robore languor:
 Vile à sublimi: supremo à numine limus:
A vita inuicta & solida mortalis imago.
 O nullos unquam sat res scrutanda per annos!
 Vnde etiam quod non capio reuerenter adoro.
 Et cordis genua ima mei cum corpore flecto
 Ad cœlum expansis manibus, cœliq; parentem,
 Pro virtute sua ut sancti nos flaminis igne
 Suscitet, atq; animo robur diuinitus addat:
 Perq; fidem ut Christus nostris in cordibus insit
 Incola perpetuus, qui nos doceatq; iuueiq;:
 In pietate, & amore Dei, patrioq; fauore
 Ut benè fundati, atq; altè radicibus actis
 Immoti, magis atq; magis cum gente piorum
 Omni percipere, atq; animo sentire queamus,
 Quam magna, et solida, atq; omni sibi tempore constans,
 Quam numeris perfecta suis atq; integra, quamq;
 Sufficiens, & nullius indiga supplementi
 In solo atq; uno sit nostra redemptio Iesu.
 Quamq; adeo mirandus amor, quam mira voluntas,
 Quam sincera fides, fauor & miseratio, qua nos
 Vermiculos, cineres, bullas, & pulueris umbras
 In Christo amplecti voluit ter maximus ille
 Omnipotensq; parens, cuius lux, gloria, robur,
 Maiestasq; adeo est maior, quam ut sensibus ullis
 Cognosci queat: iniiciat nisi cœlitus ipse

Semina tantarum & princeps primordia rerum.
Quod faciet quoq; cum possit facere ipse velitq; :
Quin votis potiora etiam clementia nobis
Illius impendet, fideiq; ut paruula pridem
Scintilla, at faculis de cælo ardentibus aueta,
Largiter immensum quandoq; excreseat in ignem
Ipse dabit : cum tu nostris te scilicet ultro
Cordibus insinuans puer ô mitissime Iesu,
Accendes ea cælisflui spiraminis aura.
Faxit id, ut, diuine puer, sine fine modoq;
Te mediter, te concelebrem, te in vota vocando
Suspirem, dicamq; omni tibi tempore grates
Pro bonitate fideq; tua ; qua fretus, & omni
Momento vigilans, cupide, semperq; paratus
Te reducem e cælo exspectem. Tu scilicet illud
Es verum summumq; bonum, quod qui obtinet unum,
Omnia habet, que aeterna salus & vita requirunt,
Sit licet hic miser aut exul. te ô paruule Iesu
Cum sequor, haud erro : cum de te cogito, nunquam
Decipior : cordis pia cum fiducia solo
A te dependet, nulla formidine tangor :
Innitens tibi finitimas nil curo ruinas :
Te caput & fratrem agnoscens, sociumq; laborum,
Non despero, malis sed contra audentior insto.
Deniq; gratuitis meritis, plagisq; cruentis,
Supplicioq; tuo fidens, ad gaudia cæli,
In tutum veluti turbato ex æquore portum,

Te duce

Te duce peruenio nullo prohibente. tibi uni
Gloria sum nullo annorum superabilis æuo.

SAPIENTIA HOMINIS
CHRISTIANI.

HOC verè est sapere, et bene viuere, propria, missis,
Rectè agere, haud proprijs: in utraq; et sorte supremum
Respectare Deum potius, mandataq; Christi,
Quam miseros homines, et vana gaudia terre.
Presentemq; velut meditari ante omnia mortem.
Plane odisse dolos, et praua crimina mundi.
Æterna et mage de patria, cæloq; sereno
Sollicitis angis curis, et corde fideli;
Quam de terrena istius, semperq; caducæ
Delicijs vitæ. quin deniq; scandere cælum
Mente prius, puroq; animo, quam corpore segni.
Hæc verè est, ignota malis, ars summa piorum,
Hæc requies, in qua, patris ô sapientia Iesu,
Tu nos proficere assidue, dum spiritus artus
Hos reget, effucito. sine te labor omnis inanis.

ΚΑΤ' ΑΚΗΔΕΙΑΣ.

FRigeo sancte Deus vacuus pietatis, in imo
Corde gelu, in toto pectore torpor inest.
Sum cæcus, securus, iners, et segnis et excors,
Nec video in quantis sum miser ipse malis.

○ mise-

O miserere mei, mea lux, mea vita, meum cor,
Christe salutare ô mihi tende manus.
Imbue sidereis tumet mea viscera flammis,
Pelle gelu & glaciem frigoris oro mei.
Pande oculos mentemq; meam, cautumq; futuri
Me precibus querulis inuigilare sine.
Fac somnus nunquam obrepat, fac lampas oliuo
Ut fidei nunquam despoliata vacet.
Fac aliqua ut semper scintilla supersit, in ignem
Crescere quæ iustum flatibus aucta queat,
Flatibus æthereis, qui sursum à sordibus orbis
Corda calore suo viuificata trahant.
Ut capite erecto reducem te è nubibus olim
Excipiam, & tecum regna superna petam.

M. LAMBERTO CALENIO,
Ecclesiæ Rostochiensis ministro,
Sponso.

Q Vis non felicem dicat te iure Caleni ?
Vno cui gemina contingunt tempore sponsæ,
Vno cui duplices contingunt tempore nati.
Sponsa prior vidua est, cultrix pietatis, & annis
Integra: filioli spoliati patre priore
Te patrem agnoscunt: quos tu cum matre pudica
Dum recipis, placideq; illis alimenta mereris,
Non minimæ pietatis opus præstare putaris.
Sed tamen alterius tibi coniugis altera proles

Mystica

Mystica perpetuo potior debebit haberi :
Sanctam Ecclesiam dico, quam sanguine Christus
Ipse suo sibi mercatus, tanto ardet amore,
Ut nihil in toto sit ei preciosius orbe,
Commissum ergo tibi tam rarum & nobile pignus.
Hanc sponsam reuerenter habe, studioq; fideli
Conciliare illam, & tibi deuincire labora,
Quod facis : hanc venerare libens, hanc dilige toto
Pectore, non imitans illos, qui vulnera passim
Infligunt miseræ, quæ dilaniare cruentis
Mox satagunt alij manibus ; sanare laborat
Nemo fere. tu quapropter sis cautior illis,
Et Christo usq; adeo dilectam ante omnia nympham
Exhilarare stude potius, quam tubera cruda,
Morbofo veluti scaber unguis in ulcere fixus,
Detegere, & monstrando alijs augere dolores.
Denudent alij ; lacera tu vulnera conde.
Deformant alij ; tu Spartam hanc impiger orna.
Offendant alij ; tu consolare gementem.
Proscindant probris alij ; tu fausta precare.
Percutiant alij ; potius tu basta fige.
Diuellant alij, tu vinclo adstringe tenaci
Diuulsa : hoc summo curans studio atq; labore,
Corpus ut hoc, satis ante macrum, satis ante cruentum,
Non per te vibice queat dici auctius una.
Ni pietas iubeat, quæuis Camarina quiescat.
Quæ morbosa putas, subito non impete ferro,

Sed

Sed meliora doce. nec partem respice tantum ;
Sed totum potius : lolium ne euellere credens,
Triticeam exscindas segetem, spicasq; tumentes.
Quin neq; vel minimum, tam grandi in corpore Christi.
Quod Christus non reiecit, tu reijce membrum.
Aut, Christus quem non spreuit, tu sperne misellum.
Pulchrior est oculus, celsa sub fronte locatus ;
Nec tamen ille ideo vel talos despicit imos.
Nobile lingua bonum est ; verum abdita viscera pre
Temnere non didicit : cor vitæ fons & origo est ;
Nec tamen idcirco pre se aspernatur & odit
Morborum fontem stomachum. Concordia talis
O utinam sponsæ generoso in corpore Christi
Regnaret : tum casta fides, dilectio, candor,
Omnia parlatim sanare hæc vulnera possent.
Aut saltem tegere, & plures defendere noxas.
Huc toto contende animo, doctissime sponse,
Hanc laudem cupidè affecta, nec cede priusquam
Te palmæ folijs victoria lata coronet.
Sed quid ego Lamberte tibi ? non indigus istis
Qui facienda facis ; meq; hæc scis rectius ipso.
Cesso igitur. tu sis faustus, cum duplici prole,
Et sponsæ vigeas felix utriusq; maritus.

DICTVM AMBROSII.

VNicus electis est omnibus omnia Christus.
Quisquis es, hunc ad eas, neglectis omnibus, unum.

Hic

Hic solus seruare potest. si vulnere tristi
Saucius es, medicum hic praestat. si febris ab aestu
Torreris; fons est. scelerum si mole grauaris;
Iustitia est. quod si auxiliij sis indigus; ipse
Est virtus. sin esurie cruciaris egenus;
Est alimentum idem. lethales forte tenebras
Si refugis; lux est. metuis si spicula mortis;
Est vita. ad caeli e terra si limen anhelas;
Est via duxq; via: cuius vestigia quisquis
Sectatur, certo optatam post funera metam
Assequitur: quando id, nescit qui fallere solus,
Promisit, iurans toties: quid credere cessas
Iuranti? cuius nutus tibi iure vel vnus
Sufficeret, vel si nutu quid tenuius vno est.

CAUSA COELI NVBILI,
& pluuiarum hoc tempore,
paene continuarum.

DIC mihi, tam raro magni cur lumina solis
Integra iam plenis conspicias radijs?
Dic mihi, cur olim caelum sine nube serenum,
Nunc se homini, lapsa saepius imbre, neget.
Fallor an in causa est mundi scelerata senectus,
Cæde, libidinibus, perfidiaq; furens,
Flagitijsq; alijs, caeli quibus atria claudi
Nouimus, & tenebris obsita regna peti.
Fallor an in causa est resipiscere nescia vita
Impia? quam & phœbo displicuisse putem.

Vel

Vsq; adeo, ut faciem vel nubibus obtegat atris ;
Vel saltem ostendat, moxq; iterum retrahat,
Impatiens oculo, quo cernit cuncta, videre
Crimina, quæ pœnas scit cumulare Dei.
Quas cum nemo satis plorando auertere curet ;
Cœlum ipsum assiduas diffluit in lachrymas.

ELVVIES MARIS.

PRæscriptas intra metas hoc tempore nemo
Cum se contineat : cum quid moderatio poscat,
Quid modus, in sumptu, vestitu, gestibus, auro,
Incessu, ornatu, fabricis, rixisq; gulaq;
Iam nemo attendat, nemo obseruare laboret,
Sed contra dextram Domini cita flagra minantem
Quilibet insurgat ; rationis acumine quamuis
Differat à brutis, rebusq; carentibus auræ
Particula ætheriæ : quid mirum? ventus, & ipsa
Si maris insani rabies nulla arte doceri,
Obiicibusq; adeo nullis hoc tempore cogi
Se patitur syluæ ut parcat, pratisq; propinquis.
Ergo undas si quando vides ita margine rupto
Diffluer., & fremitu nobis urbiq; minari ;
Sic Balthen tibi crede loqui : compescere quid me
Molibus obiectis tanta impensa atq; labore
Niteris, & proprii excessus plane immemor ipse es?
Quin fastum prior ipse tuum compesce, piūmq;
Disce tenere modum, atq; intra te cogere metas,
Et tunc, quid de me facias, discernere tenta.

F I N I S.

154802

AB: 154802

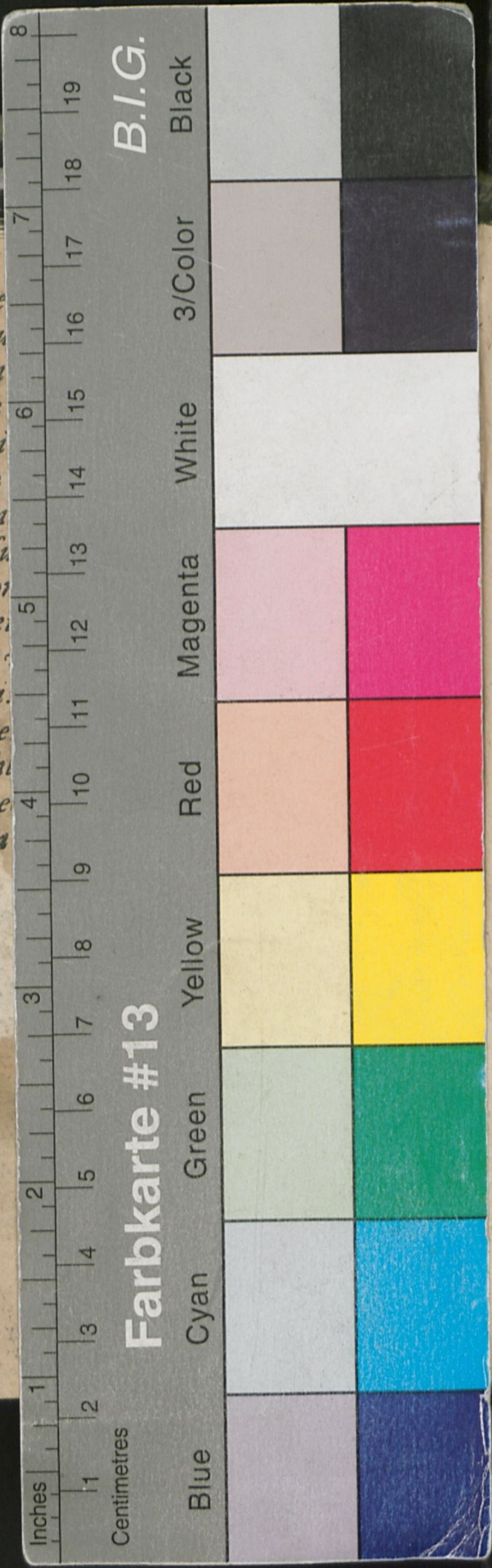
ULB Halle 3
003 864 588

5b.

VO 17

IN NATALIS
IESV CHRISTI SER-

VATORIS CIO IO XXCIII.

Carmine anniuerfario cele-
bratus à

NATHANE CHYTRÆO.

Cum appendice.

Rostochij, typis Myliandrinis.

M. W. Solano

